

ת"פ 41598/07/14 - מדינת ישראל נגד מגיד חג'אזי

בית משפט השלום בעכו

24 יולי 2017

ת"פ 41598-07-14 מדינת ישראל נ'

חג'אזי

בפני כב' השופט משה אלטר (שופט עמית)

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

מגיד חג'אזי

הנאשם:

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד לואי עזאם

הנאשם - נוכח

הסנגור - עו"ד שמואל ברזני

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

א. העובדות שהיוו בסיס להגשת כתב האישום:

- (1) הנאשם הינו עו"ד במקצועו.
- (2) המנוח רחיב אבו רומי, שנפטר ביום 15/8/09 (להלן: "המנוח"), היה בחייו הבעלים של 6340/28257 חלקים בחלקה 50 שבגוש 18582, המתבטאים בשטח של כ 2,113 מ"ר (להלן: "חלקת הקרקע").
- (3) בתאריך 31/8/09 נחתם בין הנאשם לבין מר מוסא שאהין (להלן: "מוסא") זיכרון דברים, אותו ערך הנאשם, למכירת חלקת הקרקע למוסא, תמורת סכום של ₪ 340,000 (להלן: "זיכרון הדברים"). את הסכום הנ"ל היה אמור מוסא לשלם במספר תשלומים, כמפורט

עמוד 1

ביזרון הדברים. זיכרון הדברים הוגש כראייה וסומן ת/29.

בנוסף לנאשם ולמוסא חתמו על זיכרון הדברים גם ה"ה עימאד חלאילה, גיסו דאז של מוסא (להלן: "עימאד") וגאנם אבו ריא, שהיה בעברו עו"ד והושעה על ידי לשכת עורכי הדין (להלן: "גאנם"). הם חתמו על זיכרון הדברים כעדים לחתימתם של הנאשם ושל מוסא.

(4) עובר לחתימה על זיכרון הדברים הציג הנאשם בפני מוסא, עימאד וגאנם, מסמך שכותרתו "יפוי כוח בלתי חוזר", המסמיך אותו למכור ולהעביר את זכויותיו של המנוח בחלקת הקרקע לצד ג' (להלן: "יפוי הכוח לטובת צד ג'"). יפוי כוח זה, שנחזה להיות חתום על ידי המנוח, נושא את התאריך 28/6/09 והנאשם חתום עליו כמאשר את חתימת המנוח. יפוי כוח זה הוגש כראייה וסומן ת/35.

(5) בתאריך 14/9/09 נפגשו הנאשם, מוסא, אשתו של מוסא, עימאד וגאנם בלשכת רישום המקרקעין בנצרת (להלן: "הטאבו"). באותו מעמד מסר מוסא לנאשם סך של 40,000 ₪ במזומן או בצ'ק (על כך חלוקות הגירסאות) ושלושה צ'קים דחויים בסכום כולל של 285,000 ₪, כמפורט באישור עליו חתומים הנאשם, גאנם ועימאד (להלן: "האישור"). האישור הוגש כראייה וסומן ת/31.

(6) בתאריך 14/9/09 נרשמה בטאבו, בתיק 21775/2009 (הוגש כראייה וסומן ת/2) הערת אזהרה על חלקת הקרקע, לטובתו של מוסא (להלן: "הערה א'"), בהסתמך על מסמך שכותרתו "יפוי כוח בלתי חוזר", המסמיך את הנאשם למכור ולהעביר את זכויותיו של המנוח בחלקת הקרקע למוסא (להלן: "יפוי הכוח לטובת מוסא"). יפוי כוח זה, שנחזה להיות חתום על ידי המנוח, נושא את התאריך 28/6/09 והנאשם חתום עליו כמאשר את חתימתו של המנוח. צילום של יפוי כוח זה הוגש כראייה וסומן ת/36. המקור של יפוי הכוח נמצא בין המסמכים שהועברו למומחית ליאת רוטנברג, כחלק מהמסמכים שהיו ארוזים בשקית, שהוגה כראייה וסומנה ת/51.

הבקשה לרישום הערת אזהרה נושאת את התאריך 1/9/09 ונחזית להיות חתומה על ידי המנוח, והנאשם חתום עליה כמאשר את חתימת המנוח. הבקשה נמצאת בין המסמכים שבשקית ת/51.

(7) בתאריך 22/9/09 נמחקה הערה א', בתיק טאבו 22421/2009 (הוגש כראייה וסומן ת/3), בהסתמך על בקשה לביטול הערת אזהרה, הנושאת את התאריך 14/9/07 (מדובר בטעות קולמוס וצריך להיות 14/9/09), הנחזית להיות חתומה על ידי מוסא, כאשר החתימה מאושרת על ידי הנאשם (להלן: "מחיקה א'"). הבקשה נמצאת בין המסמכים שבשקית ת/51. צילום של הבקשה הוגש כראייה וסומן ת/37.

(8) בתאריך 12/10/09 שוב נרשמה הערת אזהרה על חלקת הקרקע לטובתו של מוסא, בתיק טאבו 23510/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/4), זאת לפי בקשתו של מוסא, בהסתמך על ייפוי הכוח לטובת מוסא (להלן: "הערה ב"). על הבקשה חתם מוסא בפני מר חיים חן, סגן רשם המקרקעין נצרת.

(9) בתאריך 15/11/09 נמחקה הערה ב', בתיק טאבו 26852/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/5), בהסתמך על בקשה לביטול הערת אזהרה הנושאת את התאריך 25/10/09, הנחזית להיות חתומה על ידי מוסא, כאשר חתימת המבקש מאושרת על ידי הנאשם (להלן: "מחיקה ב"). הבקשה נמצאת בין המסמכים שבשקית ת/51.

(10) בתאריך 21/1/10 שוב נרשמה הערת אזהרה על חלקת הקרקע, לטובתו של מוסא, בתיק טאבו 2120/2010 (הוגש כראיה וסומן ת/6), זאת לפי בקשתו של מוסא, בהסתמך על ייפוי הכוח לטובת צד ג' + זיכרון הדברים (להלן: "הערה ג"). על הבקשה חתם מוסא בפני מוריס סוויסה, עוזר בכיר לרשם המקרקעין נצרת.

(11) בתאריך 26/3/10 נמחקה הערה ג', בתיק טאבו 8632/2010 (הוגש כראיה וסומן ת/7), זאת לבקשתו של הנאשם, בהסתמך על ייפוי כוח בלתי חוזר מיום 7/9/09, הנחזה להיות חתום על ידי מוסא, המסמך את הנאשם לבטל את הערת האזהרה שנרשמה לטובת מוסא על חלקת הקרקע (להלן: "ייפוי הכוח של מוסא") + "הסכם ביטול עיסקה" מיום 30/9/09, הנחזה להיות חתום על ידי הנאשם ועל ידי מוסא + "תצהיר על ביטול מכירה/פעולה באיגוד" מיום 7/10/09, שנמסר למיסוי מקרקעין נצרת ביום 23/3/10, הנחזה להיות חתום על ידי הנאשם ועל ידי מוסא (להלן: "מחיקה ג"). ייפוי הכוח של מוסא נמצא בין המסמכים שבשקית ת/51.

ראוי לציין כי, ככלל, העובדות שפורטו לעיל אינן שנויות במחלוקת. באותם מקרים בהם ישנה מחלוקת באשר לאותנטיות של חתימה של המנוח או של מוסא, נכתב שהחתימה "נחזית" להיות החתימה שלהם.

ב. כתב האישום:

לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, החתימות על ייפוי הכוח לטובת צד ג', על ייפוי הכוח לטובת מוסא ועל הבקשה לרישום הערה א', הנחזות להיות חתימותיו של המנוח, מזוייפות והנאשם עשה במסמכים הנ"ל שימוש בידעו כי הם מזוייפים, מתוך כוונה לקבל ממוסא כספים במרמה.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי החתימות הנחזות להיות חתימותיו של מוסא על הבקשות מיום 22/9/09 ומיום 15/11/09, לביטול הערות האזהרה ועל ייפוי הכוח של מוסא, מזוייפות והנאשם עשה במסמכים

אלה שימוש לצורך ביצוע פעולות בטאבו, בודעו כי המסמכים מזוייפים.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי בתאריך 31/8/09 קיבל הנאשם ממוסא, במרמה, סך של 15,000 ₪ במזומן, בתאריך 14/9/09 הוא קיבל ממוסא, במרמה, סך של 40,000 ₪ במזומן ובמועד כלשהו, עובר ל- 5/10/09, הוא קיבל ממוסא, במרמה, סך של 222,000 ₪ במזומן, זאת כתחליף להפקדת צ'ק על הסכום הזה, אותו קיבל ממוסא ב- 14/9/09, כמפורט באישור ת/31.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי במועד כלשהו, שאינו ידוע למאשימה, ניסה הנאשם להפקיד בחשבון הבנק שלו את הצ'ק ע"ס 50,000 ₪, שנמסר לו על ידי מוסא ביום 14/9/09, כמפורט באישור ת/31 ולקבל במרמה את הסכום הנקוב בצ'ק, אך הצ'ק לא כובד.

לכן הגישה המאשימה את כתב האישום שבפניי, בו היא מייחסת לנאשם ביצוע מספר עבירות של קבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות (שזו עבירה לפי סעיף 415 לסייפא לחוק העונשין), מספר עבירות של שימוש במסמך מזוייף (שזו עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין) ועבירה אחת של ניסיון לקבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות (שזו עבירה לפי סעיף 415 לסייפא + 25 לחוק העונשין).

ג. תשובת הנאשם לכתב האישום:

בישיבת ההקראה, שהתקיימה ביום 25/11/15, כפר הנאשם, באמצעות סניגורו, במיוחס לו בכתב האישום ומספר ימים לאחר מכן הגיש כפירה מפורטת בכתב (להלן: "הכפירה המפורטת").

לטענת הנאשם, כעולה מהכפירה המפורטת, הוא "...אחז ביפוי כח כדין לפעול כפי שפעל בשם מוכר הקרקע", נעשה ניסיון להתקשר בהסכם למכירת חלקת הקרקע, עם קונים שגילו עניין ברכישתה "... ואולם אלה הצטיירו כלא רציניים וככאלה שאינם מסוגלים לממן רכישת הקרקע, לפיכך בוטל הניסיון למכירת הקרקע, אשר כלל לא השתכלל לעסקה של ממש".

עוד נטען על ידי הנאשם, בכפירה המפורטת, כי "כל המתואר כאירועים שאירעו בין הרוכש מוסא שאהין לנאשם, אינו נכון והרוכש לא הצליח לשלם ולא שילם בפועל ולו מקדמה בעבור הקרקע ולפיכך לא יצאה היוזמה למכר הקרקע אל הפועל".

עוד נטען על ידי הנאשם, בכפירה המפורטת, כי בניגוד לנטען בכתב האישום, הוא לא הגיש ולא השתמש בשום מסמך מזוייף.

ד. הראיות שהובאו:

לאור כפירת הנאשם, הביאו הצדדים את עדיהם ואת שאר ראיותיהם.

מטעם המאשימה העידו 7 עדים: מר אסף קוריס (להלן: "אסף"), שבמועד הרלוונטי לכתב האישום שימש כרשם המקרקעין נצרת, מר מוחמד אבו רומי, בנו של המנוח, (להלן: "בנו של המנוח"), רס"ב אלון טויזנר, חוקר במחלק הונאה צפון של משטרת ישראל, שביצע את רוב פעולות החקירה בתיק (להלן: "אלון"), מוסא, גאנם, עימאד והגב' ליאת רוטנברג (להלן: "ליאת"), שבמועד הרלוונטי לכתב האישום שירתה במשטרת ישראל, במעבדת המסמכים, כמומחית לכתבי יד.

כן הוגשו מטעם המאשימה 54 מוצגים, רובם מסמכים, שסומנו ת/1 - ת/54.

מטעם ההגנה העידו 3 עדים: הנאשם, שבחר להעיד לאחר שהוסברו לו זכויותיו לפי סעיף 161 לחסד"פ, אביו של הנאשם, מר אחמד ח'ג'אזי (להלן: "אביו של הנאשם") ומר ג'אד אבו רומי, בן דודו של המנוח (להלן: "ג'אד").

כן הוגשו מטעם ההגנה 13 מסמכים, שסומנו נ/1 - נ/13 (לא כולל המסמכים שהוגשו במהלך עדותו של מר יצחק ח'ג'א, שהוצאו מתיק המוצגים, כמפורט בהמשך).

ראוי לציין כי נשמעה גם עדותו של מר יצחק ח'ג'א, מומחה מטעם ההגנה, אולם עדותו הופסקה באמצע חקירתו הנגדית, מהטעמים שפורטו בפרוטוקול ישיבת יום 1/3/17, ובהסכמת הצדדים הוצאו המוצגים שהוגשו במהלך עדותו (מוצגים נ/14, נ/15, נ/16 ות/55) מתיק המוצגים, מה שהופך את עדותו החלקית לבלתי רלוונטית.

עוד ראוי לציין כי בסופו של דבר החליטה ההגנה לוותר על העדתו של עד מומחה אחר מטעמה.

ה. דין:

(1) כאמור, מיוחס לנאשם ביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף.

מאחר שבמשפט פלילי עסקינן ומאחר שהנאשם כפר בביצוע העבירות הנ"ל, שומה על המאשימה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, את העובדות הרלוונטיות לביצוע העבירות הנ"ל, היינו: שהנאשם קיבל בגין העיסקה נשוא כתב האישום סכום כולל של 277,000 ₪ או את חלקו, שהנאשם הפקיד את הצ'ק על סך של 50,000 ₪ בחשבון הבנק שלו בניסיון לקבל את הסכום הנקוב בו ושהחתימות של המנוח על שני יפויי הכוח ועל הבקשה לרישום הערת האזהרה המצויה בתיק טאבו 21775/09 (מוצג ת/2) ושל מוסא על הבקשות לביטול הערת האזהרה בתיקי טאבו 26852/09 (מוצג ת/5), ו- 22421/09 (מוצג ת/3) וכן על יפויי הכוח של מוסא, שהוגש לתיק טאבו 8623/10 (מוצג ת/7), מזוייפות.

כבר כאן אני מוצא לנכון לציין כי כל ארבעת המעורבים בעיסקה, שבסופו של דבר לא יצאה אל הפועל,

היינו הנאשם, מוסא, עימאד וגאנם, השאירו עלי רושם בלתי אמין, בלשון המעטה. בעדויותיהם ובהודעותיהם במשטרה התגלו סתירות מהותיות רבות וחוסר היגיון, שלחלקם התייחסו באי כוח הצדדים בסיכומיהם, עד כי אין אני יכול לתת אמון בדברים שאמרו, אלא אם כן יש בנמצא תימוכין בראיות אחרות ו/או בהגיונם של דברים, כפי שיפורט בהמשך.

עוד אני מוצא לנכון לציין כי בחקירת הפרשה על ידי המשטרה התגלו לא מעט מחדלי חקירה, שלחלקם היפנה הסניגור.

עדויותיהם הבלתי אמינות של כל המעורבים ומחדלי החקירה, גרמו לכך שרב הנסתר על הנגלה בפרשיה נשוא כתב האישום ומי שנהנה מכך הוא הנאשם, שזכאי להינות מהספק כל אימת שקיים ספק סביר.

אתייחס, להלן, לכל אחת מהעבירות המיוחסות לנאשם בנפרד.

(2) העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (מדובר בריבוי עבירות):

(א) אין חולקין כי על פי זיכרון הדברים (מוצג ת/29) התחייב מוסא לשלם עבור רכישת חלקת הקרקע, סה"כ 340,000 ₪. לטענת המאשימה שילם מוסא לנאשם סכום כולל של 277,000 ₪, באופן כדלקמן: סך של 15,000 ₪ במזומן, במעמד החתימה על זיכרון הדברים, סך של 40,000 ₪ במזומן, בתאריך 14/9/09 וסך של 222,000 ₪ במזומן, עובר ל- 5/10/09, כתחליף להפקדת צ'ק על סכום זה, שזמן פירעונו היה 5/10/09.

אבה נבדוק, להלן, לגבי כל אחד מהתשלומים הנטענים האם ביצוע התשלום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

(ב) בהתייחס לתשלום ע"ס 15,000 ₪ - כפי שהוסכם בין הצדדים, כעולה מזיכרון הדברים, מוסא התחייב לשלם, במעמד החתימה על זיכרון הדברים, סך של 15,000 ₪.

ראוי לציין כי בעדותו בפניי (עמ' 121, 122 לפרוטוקול, ישיבת יום 26/12/16) טען הנאשם כי עפ"י המוסכם צריך היה מוסא לשלם באותו מעמד סך של 150,000 ₪ וזה הסכום אותו רשם הנאשם בזיכרון הדברים ואין הוא יודע מי מחק את הסיפורה 0 (כפי שרואים במוצג ת/29, היה רשום 150,000 ₪, והסכום תוקן ל- 15,000 ₪ על ידי מחיקת הסיפורה 0), אולם אין אני מאמין לו בעניין זה. לא רק שכל יתר הנוכחים במעמד החתימה על זיכרון הדברים (מוסא, גאנם ועימאד) העידו כי הסכום המוסכם היה 15,000 ₪ ובטעות נרשם 150,000 ₪ ולכן הסכום תוקן, אלא שהנאשם

עצמו אומר בהודעתו מיום 6/1/11 (מוצג ת/16, שורות 56-62), כי הסכום אותו היה אמור מוסא לשלם באותו יום הוא 15,000 ₪ וגם מהדברים שאמר בהמשך אותה הודעה (שורות 231-238) ברור שזה הסכום עליו הוסכם. אגב, במהלך חקירתו מיום 6/1/11 הציג לו החוקר אלון צילום של זיכרון הדברים והנאשם אישר כי זה זיכרון הדברים עליו דיבר בחקירתו, אותו ערך וכתב. באותה הזדמנות לא אמר מילה על כך שהסכום תוקן מ- 150,000 ₪ ל- 15,000 ₪ (שורות 226-230 לת/16) ללא ידיעתו ו/או ללא הסכמתו. אין צורך לומר שהדבר אומר דרשני. עוד אחד משקריו של הנאשם.

בהתייחס לתשלום זה העידו עימאד, גאנם ומוסא שהסך של 15,000 ₪ שולם לנאשם במזומן במעמד החתימה על זיכרון הדברים. הנאשם הכחיש, טען שלא שולמה לו פרוטה. אם בכך היה מסתיים העניין, היה הנאשם נהנה מהספק, לאור אי אמינותם של עימאד, מוסא וגאנם (יש לזכור ששקרי הנאשם אינם יכולים לבוא במקום ראיות שהתביעה אמורה להביא). אלא שאין זה המצב. בתאריך 14/9/09 נפגשו הצדדים בטאבו. באותו מעמד נכתב האישור (מוצג ת/31) עליו חתומים הנאשם, גאנם ועימאד. אומנם עת נחקר הנאשם במשטרה הוא טען כי איננו מזהה את חתימתו על האישור ואין הוא זוכר שהוא חתום עליו (ת/16, שורות 255-259), אולם בעדות בפניו הוא הודה כי הוא חתם עליו, יחד עם גאנם ועימאד (עמ' 122 לפרוטוקול ישיבת יום 26/12/16, שורות 4, 5). עיון בת/31 מלמד כי במסמך זה מאשר הנאשם, בחתימתו, כי קיבל סך של 40,000 ₪ + צ'ק על סך 50,000 ₪ + צ'ק ע"ס 222,000 ₪ + צ'ק פיקדון על סך 13,000 ₪. חישוב פשוט מלמד שסה"כ קיבל הנאשם באותו יום סך של 325,000 ₪ (חלק במזומן וחלק בצ'קים דחויים, כגירסת עדי התביעה או הכול בצ'קים, כגירסת הנאשם).

לאן נעלמו ה- 15,000 ₪ הנוספים? שהרי אין חולקין כי המחיר עליו הוסכם היה 340,000 ₪. אין ספק בעיניי כי אילו היה ממש בטענת הנאשם לפיה הסך של 15,000 ₪, שהיה אמור להיות משולם ב- 31/8/09, לא שולם לו, הוא היה דורש כי הוא ישולם לפחות לפני החתימה על ת/31, או לפחות דורש ומקבל גם צ'ק על הסכום הזה, שהרי לא נשמעה מפיו הטענה שהוא הסכים לוותר על תשלום סכום זה.

אם לא די באמור לעיל, כפי שיובהר בסעיף משנה ג' להלן, בתאריך 14/9/09 רשם הנאשם הערת אזהרה לטובת מוסא. כלום היה רושם את הערת האזהרה אלמלא כבר שולם לו הסך של 15,000 ₪? כלום היה בכלל מסכים להיפגש עם מוסא והאחרים בטאבו בנצרת "... על מנת להשלים ולהמשיך בעסקה", כפי שהעיד בפני (עמ' 121 לפרוטוקול ישיבת יום 26/12/16), אם עברו שבועיים מאז היה מוסא אמור לשלם את ה- 15,000 ₪ והסכום טרם שולם?

אגב, אף כי הדבר אינו דרוש לצורך הקביעה כי הוכח שהנאשם קיבל ממוסא את הסך של 15,000 ₪ במזומן, הנני דוחה את טענתו לפיה לא הוא כתב את האישור מוצג ת/31, שכן גירסת עימאד, מוסא וגאנם, לפיה הנאשם הוא שכתב אישור זה, נתמכת בחוות דעתה של ליאת (מוצג ת/49), שמצאה התאמה בתכונות כתיבה בין המסמכים אותם סימנה ד' (הסכם ביטול עסקה מיום

30/9/09) ה' (זיכרון הדברים) ו-ו' (האישור מיום 14/9/09), לבין דוגמאות כתב היד של הנאשם. בהקשר זה ראוי לזכור שלגבי המסמכים אותם היא סימנה באותיות ד' ו-ה', אין ולא היתה מחלוקת בין הצדדים כי הם נכתבו על ידי הנאשם. ראוי לציין שעל קביעתה של ליאת בחוות הדעת בעניין זה (סעיף ד' לתוצאות הבדיקה), היא כלל לא נחקרה על ידי הסניגור בחקירה הנגדית.

אני קובע, איפוא, כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם קיבל ממוסא, ב- 31/8/09 או בסמוך לכך, ובכל מקרה לפני ה- 14/9/09, סך של 15,000 ₪ על חשבון העיסקה נשוא כתב האישום.

(ג) בהתייחס לתשלום ע"ס 40,000 ₪ - גם פה הגירסאות חלוקות. אילו היה מדובר רק בגירסאות של עימאד, מוסא וגאנם, הבלתי אמינים, מול גירסת הנאשם, שאינה חפה מסתירות מהותיות בעניין זה (כך, למשל, בהודעתו ת/16 שורות 266-264 הוא אמר כי ה- 40,000 ₪ ניתנו לו בצ'ק, לא במזומן, והצ'ק לא הופקד כי מוסא התקשר אליו לפני מועד הפירעון שלו וביקש ממנו לא להפקיד את הצ'ק משום שאין כיסוי לצ'ק. לעומת זאת, בעדותו בפניי מסר גירסה שונה בתכלית, לפיה מוסא נתן לו צ'ק לאותו יום וגאנם נסע לפרוע את הצ'ק ואז הוא התקשר אל הנאשם ואמר לו שאין כיסוי לצ'ק - עמ' 122 לפרוטוקול ישיבת יום 26/12/16), היה מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק בעניין זה, אלא שהעובדה כי הנאשם רשם באותו יום הערת אזהרה לטובת מוסא, בתיק טאבו 21775/2009 (מוצג ת/2) ולא ביטל אותה באופן מיידי עוד באותו יום או לפחות למחרת, לאור אי תשלום הסך של 40,000 ₪ ולמרות שבעדותו מיום 26/12/16 אמר כי כאשר גאנם בישר לו שאין כיסוי לצ'ק הוא אמר לגאנם "... שהכול בטל ומבוטל ואין עיסקה", תומכת בגירסה לפיה הסך של 40,000 ₪ אכן שולם לו.

כאן המקום לציין כי לא נעלם ממני שהנאשם הכחיש בתוקף שהוא זה שרשם את הערת האזהרה ביום 14/9/09, אולם גם בעניין זה אין אני מאמין לו, שכן רק הוא החזיק בבקשה לרישום הערת אזהרה ובייפוי הכוח לטובת מוסא, החתומים לכאורה על ידי המנוח, ולכן רק הוא יכול היה להגיש אותם לטאבו ב- 14/9/09 כדי לרשום את הערת האזהרה. בהקשר זה ראוי לציין כי אין חולקין שהנאשם מסר למוסא רק ייפוי כוח בלתי חוזר מקורי אחד, והוא ייפוי הכוח לטובת צד ג', שכן זהו ייפוי הכוח שהיה מצוי בידי מוסא, שהרי מוסא הוא שהגיש אותו לביהמ"ש במהלך עדותו מיום 26/10/16 (עמ' 81 לפרוטוקול). וכיצד הגיע ייפוי כוח זה לידי מוסא אם לא נמסר לו ע"י הנאשם, עובר לחתימה על זיכרון הדברים?

כאשר נשאל הנאשם איך זה יכול להיות שהמקור של ייפוי הכוח לטובת צד ג' הגיע למוסא הוא השיב "יכול להיות שאני התבלבלתי ומסרתי לו את ייפוי הכוח לטובת צד ג' במקום ייפוי הכוח לטובת שאהין" (עמ' 137 לפרוטוקול ישיבת יום 26/12/16 שורות 22-24).

כך שברור כי המקור של ייפוי הכוח לטובת מוסא, שהוגש לטאבו ב- 14/9/09 לצורך רישום הערת האזהרה (ייפוי הכוח המקורי הזה נמצא בין המסמכים שהועברו לליאת בחבילה שסומנה כמוצג ת/51. על פני ייפוי הכוח המקורי מצויין שהוא מתוך תיק טאבו 21775/09, הוא התיק של רישום

הערת האזהרה מיום 14/9/09), לא היה בידי מוסא והוא לא יכול היה לרשום את הערת האזהרה, כפי שניסה לטעון הנאשם, מה גם שהנאשם לא מסר כל הסבר לכך שהבקשה לרישום הערת אזהרה, אותה חתם לכאורה המנוח בנוכחות הנאשם והיא נשארה ברשותו, הגיעה לתיק טאבו 21775/2009.

הינה כי כן, ההסבר ההגיוני היחיד לכך שהמקור של הבקשה לרישום הערת אזהרה + המקור של יפוי הכוח לטובת מוסא הוגשו לתיק טאבו 21775/2009, הינה שהנאשם הוא שהגישם ב- 14/9/09, כאשר רשם את הערת האזהרה.

זאת ועוד, כפי שמצויין באישור ת/31, שכפי שקבעתי בסעיף משנ ג דלעיל נכתב על ידי הנאשם ובכל מקרה אין חולקין כי הנאשם חתום עליו ולא נטען על ידו כי הוא חתם עליו מבלי לקרוא את הכתוב בו (אם אומנם אישור זה לא נכתב על ידו), במעמד החתימה על האישור קיבל הנאשם "... סך של 40,000 ₪ (ארבעים אלף שקל חדש בלבד) + צ'ק ע"ס 50,000 ₪ חמישים אלף ₪ תאריך פירעון 5/10/09 צ'ק מס' 10501 וצ'ק ע"ס 222,000 ₪ מאתיים עשרים ושתיים אלף ₪ תאריך פירעון 5/10/09 שמספרו 10502 וצ'ק פיקדון עבור מסי ע"ס 13,000 ₪ (שלוש עשרה אלף שקל חדש) שמספרו 10503". אין ספק בעיניי כי אילו גם הסך של 40,000 ₪ היה משולם בצ'ק, אפילו צ'ק מזומן לאותו יום, היה הנאשם רושם זאת באישור, תוך ציון מס' הצ'ק, כפי שדאג לרשום לגבי כל אחד משלושת הצ'קים האחרים ואם אומנם לא הוא כתב את האישור, כטענתו, היה מסרב לחתום על האישור מבלי שהדבר יתוקן ויירשם במפורש שמדובר בצ'ק.

אגב, באותו אישור מופיעה הערה בזו הלשון: "... במידה והסך של הצ'קים לא ייפרע תבוטל הערת האזהרה ויחשב הדבר כהפרת הסכם". הערה זו מלמדת שני דברים: א'- שבאותו יום נרשמה הערת אזהרה. ב'- שהסך של 40,000 ₪ אכן שולם, בין אם התשלום היה במזומן או בצ'ק. אם אמנם היה בצ'ק והצ'ק לא היה נפרע, כטענת הנאשם, מדוע הנאשם לא דאג למחיקת הערת האזהרה באותו יום, או לפחות למחרת, אלא עשה זאת רק ב- 22/9/09, כפי שניתן ללמוד ממוצג ת/3 (תיק טאבו 22421/2009)?

אכן ניתן לתהות מדוע טרח הנאשם למחוק את הערת האזהרה ב- 22/9/09, אם אמנם קיבל את התשלומים של 15,000 ₪ ו- 40,000 ₪? כפי שציינתי לעיל, בפרשייה זו רב הנסתר על הנגלה. תשובה אפשרית לתהייה זו הינה העובדה כי בתאריך 21/9/09 הגיע בנו של המנוח לטאבו, כדי לבצע אי אלו פעולות בעקבות פטירתו של המנוח (כך עולה משאלות הסניגור את מוסא, בעמ' 103 לפרוטוקול, שורות 24, 25). אין להוציא מכלל אפשרות שהדבר נודע לנאשם ולכן מיהר למחרת, ה- 22/9/09, לטאבו כדי למחוק את הערת האזהרה. בהקשר זה ראוי להפנות לדברים שאמר בנו של המנוח, בהודעתו במשטרה, כפי שצוטטו על ידי הסניגור (בעמ' 24 לפרוטוקול, שורות 13, 14) "פינינו לעו"ד מג'יד חיג'אזי והעברנו לו דרך האנשים שאנחנו יודעים על הזיוף ואז הוא פנה וביטל את הערת האזהרה".

סיכומו של דבר, אני קובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי ביום 14/9/09 קיבל הנאשם סך של 40,000 ₪ על חשבון העיסקה.

(ד) בהתייחס לתשלום הסך של 222,000 ₪ - בכתב האישום נטען כי הנאשם קיבל את הסכום הנ"ל ממוסא "במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, עובר לתאריך 5/10/09...", כתחליף להפקדת צ'ק על סכום זה, שנמסר לנאשם על ידי מוסא ב- 14/9/09. לא רק שלא הובאה כל ראייה לכך שסכום זה ניתן על ידי מוסא לנאשם, אלא שלפי גירסתו של מוסא עצמו הוא לא נתן סכום זה לנאשם אלא לגאנם, על מנת שגאנם יעבירו לנאשם. גאנם הכחיש כי קיבל סכום זה ממוסא ו/או כי העבירו לנאשם (עמ' 57 ו- 58 לפרוטוקול). גם עימאד הכחיש מתן סכום זה על ידי מוסא ואמר (עמ' 71 לפרוטוקול) כי מוסא שיקר כשטען כי נתן לגאנם ביד 220,000 ₪ במזומן. בין אם מוסא הוא ששיקר, או שמא גאנם ועימאד הם ששיקרו, אין בגרסה של אף אחד מהם כדי להוכיח שהסך של 222,000 ₪ ניתן לנאשם ו/או הגיע לידי.

אני קובע, איפוא, כי לא הוכח שמוסא נתן לנאשם את הסך של 222,000 ₪.

מהאמור בסעיפי משנה ב', ג' ו- ד' דלעיל, עולה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם קיבל ממוסא, על חשבון העיסקה, סכום כולל של 55,000 ₪ (15,000 ₪ + 40,000 ₪).

(3) העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות:

במעמד החתימה על האישור, מוצג ת/31, מסר מוסא, בין היתר, צ'ק ע"ס 50,000 ₪ שמספרו 10501, שמועד פירעונו ב- 5/10/09. לפי הנתען בכתב האישום, "במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, הנאשם ניסה להפקיד את הצ'ק... בחשבון הבנק שלו ולקבל במרמה את הסכום הנקוב בצ'ק, אך הצ'ק לא כובד".

הנאשם הכחיש זאת וטען שצ'ק זה, כמו שאר הצ'קים, היו אצל גאנם. בין אם גרסתו נכונה או לא, הרי שמעיון בצילום הצ'ק (מוצג ת/38), עולה כי הצ'ק הינו לפקודת "חברה ישראלית לרכב בע"מ" (כנראה שהצ'ק נמסר על ידי מוסא ללא ציון שם הנפרע). על פני הצ'ק נרשם, בין היתר, כי "אין כיסוי מספיק", מה שמלמד כי הצ'ק הופקד בבנק לפירעון, אולם לא הובאה כל ראייה לכך שהוא הופקד בחשבונו של הנאשם דווקא.

אין ספק שמדובר פה במחדל חקירה, אחד מני רבים. מאחר שהנאשם הכחיש כי הפקיד את הצ'ק בחשבונו ולאור העובדה כי שם הנפרע אינו שמו של הנאשם, היה על היחידה החוקרת לברר עם החברה הנ"ל ו/או בחשבון הבנק של הנאשם, מי והיכן הפקיד את הצ'ק לפירעון.

בכל מקרה, ברור כי לא הובאה אפילו ראשית ראייה לכך שהצ'ק הופקד בחשבון הבנק של הנאשם ו/או כי הנאשם עשה ניסיון כלשהו לגבות את סכום הצ'ק.

לא נעלם ממני כי על ת/38 כתובה, לכאורה, התחייבות של הנאשם להחזיר את הצ'ק לעימאד ו/או למוסא, אולם אין בהתחייבות זו כדי להוכיח שהנאשם הוא שניסה לגבות את סכום הצ'ק ו/או כי הוא זה שהפקידו בחשבון הבנק שלו. בהחלט ייתכן שהצ'ק הגיע לידי צד ג', "חברה ישראלית לרכב בע"מ", ואחרי שהצ'ק חולל באי פירעון הוא נמסר לנאשם, שהתחייב להחזירו בשל העובדה שהעיסקה בסופו של דבר בוטלה.

אני קובע, איפוא, כי לא הוכח שהנאשם ניסה להפקיד את הצ'ק בחשבון הבנק שלו ולקבל במרמה את הסכום הנקוב בו.

(4) העבירה של שימוש במסמך מזויף:

(א) מדובר בריבוי עבירות, המתחלקות ל-2 קבוצות. האחת - שימוש במסמכים בהם, לטענת המאשימה, זוייפה חתימתו של המנוח והשנייה - שימוש במסמכים בהם, לטענת המאשימה, זוייפה חתימתו של מוסא.

אדון, להלן, בכל אחת משתי הקבוצות הנ"ל בנפרד.

(ב) המסמכים שלגביהם נטען כי זוייפה חתימתו של המנוח כוללים את יפוי הכוח לטובת צד ג' את יפוי הכוח לטובת מוסא ואת הבקשה לרישום הערות אזהרה בתיק טאבו 21775/2009. על מנת שניתן יהיה לבדוק את טענת הזיוף ביקש אלון מבנו של המנוח שימציא לו מסמכים עליהם מופיעה חתימתו של המנוח. בעקבות בקשתו, מסר לו בנו של המנוח "חוזה נשואין" של המנוח משנת 1965 (מוצג ת/12), "חוזה נישואין" של אחותו, בתו של המנוח, משנת 1999 (מוצג ת/11) ונספח לבקשה להיתר בנייה מחודש 2/70 (מוצג ת/13). מסמכים אלה + בקשה לרישום הערת אזהרה מיום 9/3/08 (מוצג ת/14) נשלחו למעבדת המסמכים במז"פ. ראוי לציין כי, כפי שהודה בנו של המנוח, הוא לא ראה את המנוח חותם על אף אחד מהמסמכים הנ"ל. הוא גם לא מומחה לחתימות (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 4-6). לכן לא ברור על סמך מה טוען ב"כ המאשימה בסיכומיו, כי אלה "מסמכים אותנטיים הנושאים את חתימת אביו". אין אני מסכים עמו כי "... על אף שהעד לא היה עד ישיר לחתימתם על ידי אביו המנוח, הרי שיש לקבוע כי מדובר במסמכים שנחתמו על ידי המנוח, שכן זו המסקנה המתבקשת מכוח ההיגיון והשכל הישר", הגם שאני מסכים עמו כי "אין כל היגיון בכך שהעד ימסור מסמכים שאינם אותנטיים". אינני מטיל ספק בכך שבנו של המנוח מסר את המסמכים הנ"ל מתוך אמונה כי אביו חתום עליהם, אולם אמונתו זו אינה יכולה

לבוא במקום הוכחה פוזיטיבית שהמנוח באמת חתום עליהם. בהקשר זה ראוי לזכור שבמשפט פלילי עסקינן.

סבורני שדי בכך כדי לעורר ספק סביר באשר להיות החתימות על המסמכים הנ"ל חתימותיו של המנוח.

זאת ועוד, ליאת, שהתבקשה לבדוק את המסמכים שנשלחו אליה וליתן חוות דעת בעניין, כתבה בחוות דעתה (מוצג ת/49) כי החתימה הנחזית להיות חתימת המנוח על יפוי הכוח לטובת צד ג' אינה זהה לחתימה על יפוי הכוח לטובת מוסא. אם אומנם הנאשם הוא שזייף החתימות, כפי שנטען על ידי ב"כ המאשימה בסיכומיו (למרות שהנאשם לא הואשם בביצוע הזיוף), הכיצד זה שאין התאמה בתכונות הכתיבה של שתי החתימות?

זאת ועוד, כפי שעולה מעיון במקור של מוצג ת/50 (החלק הפנימי של כריכת תיק העבודה של ליאת), שבהתבסס על מה שנכתב שם על ידי ליאת, היא ערכה את חוות הדעת, עולה, לכאורה, כי נכתב שם:

"א. התאמה של החתימות א'-ג' (אלה החתימות על 2 יפוי הכוח הבלתי חוזרים ועל הבקשה לרישום הערת אזהרה, הנחזות להיות של המנוח - מ.א) עם דוגמאות של רחיב דיאב אבו רומי.

ב. ד-ו (אלה צילומים של הסכם לביטול עסקה מיום 30/9/09, זיכרון הדברים מיום 31/8/09 וה"אישור" מ- 14/9/09 - מ.א) סביר מאוד עם מג'יד חיגאזי...

ג. מוסא שאהין - מספר אי התאמות עם ז-ט (אלה יפוי כח בלתי חוזר מיום 7/9/09, בקשה לביטול הערת אזהרה מיום 15/11/09 ובקשה לביטול הערת אזהרה מתיק טאבו 22421/2009, הנחזים להיות חתומים על ידי מוסא - מ.א).
"

ליאת טענה אומנם בעדותה שלא מדובר באות "א" אלא במילה "אי", אולם כפי שצינתי בהערה לפרוטוקול (עמ' 138 לפרוטוקול ישיבת יום 14/12/16, שורות 17-20), ההיגיון אומר שמדובר באות א'. אציין כי אינני חושד שליאת שיקרה, אולם אין להוציא מכלל אפשרות כי כאשר כתבה את חוות הדעת, בהתבסס על הממצאים שציננה על כריכת תיק העבודה ומבלי לחזור ולבדוק את המסמכים, היא סברה, בטעות, כי נכתב "אי התאמה" ולכן כתבה את שכתבה בחוות הדעת.

ראוי לציין כי ליאת לא שיכנעה בעדותה כי כל 5 דוגמאות החתימה של המנוח שנשלחו אליה על ידי אלון (2 חתימות על ת/13, אחת על ת/12, אחת על ת/11 ואחת על "בקשה לרישום הערת אזהרה") נחתמו על ידי אותו אדם, שהרי היא אישרה, אומנם בחצי פה, כי היא לא ביצעה בדיקה של התאמה בין תכונות הכתיבה השונות של החתימות ב- 5 הדוגמאות. משכך, איך היא יכולה לקבוע שכולן חתימות של המנוח, ביחוד כאשר על פניו נראה שהחתימות אינן זהות? סביר להניח שיצאה מתוך הנחה שכך הוא משום שאלון ציין כי אלה מסמכים עליהם חתום המנוח.

אגב, לא ברור לי מדוע משימת הבדיקה של אותנטיות החתימות על המסמכים שלגביהם היה קיים חשד לזיוף, הוטל על מומחית להשוואת כתבי יד ולא על גרפולוג/ית, שזה תחום מומחיותם. עוד מחדל חקירה?

סבורני שדי בכל האמור לעיל כלי לבסס קיומו של ספק סביר, באשר להיות חתימתו של המנוח על המסמכים הנ"ל מזוייפת, ספק ממנו זכאי הנאשם להינות.

(ג) לגבי המסמכים שלגביהם נטען כי זוייפה חתימתו של מוסא, לא הצליחה ליאת לקבוע אם מדובר בחתימתו של מוסא או בחתימה מזוייפת, זאת בשל העובדה כי החתימות שנשלחו לה לבדיקה (המופיעות על המסמכים אותם סימנה באותיות ז', ח' ו- ט') "הינן מצומצמות באיכות ובכמות תכונות הכתיבה שבהן", הגם שמצאה "... מספר אי התאמות בתכונות כתיבה" בין החתימות הנ"ל לדוגמאות כתב ידו של מוסא.

כל שנותר לנו, איפוא, זה גירסתו של מוסא, לפיה חתימתו על המסמכים הנ"ל זוייפה, לעומת גירסתו של הנאשם, לפיה מוסא חתם על המסמכים הנ"ל בפניו. משזה המצב ולאור חוסר האמינות, הן של מוסא והן של הנאשם ולאור חוות דעתה של ליאת, אין מנוס מלקבוע כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי החתימות הנחזות להיות חתימותיו של מוסא על הבקשה לביטול הערת אזהרה בתיק טאבו 22421/2009, על הבקשה לביטול הערת אזהרה בתיק טאבו 26852/2009 ועל ייפוי הכוח הבלתי חוזר מיום 7/9/09, מזוייפות.

(ד) מהאמור בסעיפי משנה ב' וג' דלעיל, עולה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי חתימותיהם של המנוח ו/או של מוסא על המסמכים שפורטו לעיל, זוייפו. לכן לא ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של שימוש במסמך מזוייף.

למניעת ספיקות הנני להבהיר כי לא נעלם ממני שמתעוררים סימני שאלה באשר לנסיבות החתימה של המנוח על ייפוי הכוח ועל הבקשה לרישום הערת אזהרה, כחודשיים לפני שעסקת מכירת חלקת הקרקע למוסא התגבשה סופית ונחתם זיכרון הדברים, אולם הנאשם נתן הסבר

אפשרי. בהקשר זה ראוי לציין כי גם לגירסת מוסא העיסקה התחילה להבשיל כבר בחודש יוני 2009 (ראה הודעתו, מוצג נ/9, שורה 11).

גם לא נעלם ממני כי מתעוררים סימני שאלה באשר לנסיבות חתימתו של מוסא על ייפוי הכוח לביטול הערת האזהרה ועל הבקשות לביטול הערות האזהרה, כאשר מיד לאחר ביטול הרישום הוא הולך ומחדש את רישום הערת האזהרה, אולם לאור אי האמינות של מוסא ולאור העובדה שבפרשייה שבפניי רב הנסתר על הנגלה, כפי שכבר ציינתי לעיל, אין להוציא מכלל אפשרות שמוסא חתם על הבקשה לביטול הערת אזהרה בתיק טאבו 22421/2009 ועל ייפוי הכח הבלתי חוזר עוד לפני התפוצצות העיסקה (ייפוי הכח הינו מ- 7/9/09 והבקשה הינה מ- 14/9/09), כפי שנהוג בעסקאות מקרקעין, זאת כדי להבטיח שבמקרה של ביטול עיסקה, לאחר רישום הערת אזהרה לטובת הקונה, ניתן יהיה לבטל את הרישום, ללא צורך "לרוץ" אחרי הקונה. אשר לבקשה לביטול הערת אזהרה בתיק טאבו 26852/09, עליה חתם מוסא, לכאורה, ב - 25/10/09, בהחלט יתכן כי הסכים לחתום עליה כדי "להרדים" את הנאשם ולתת לו להאמין שהערת האזהרה נמחקה ומיד לאחר מכן הלך וחיידש אותה, בתקווה שהדבר לא יוודע לנאשם. הכול בגדר ספקולציות, אולם כאמור, במשפט פלילי עסקינן וכאשר אין וודאות וקיים ספק סביר, זכאי הנאשם להינות מכך.

ו. הערות לפני סיום:

(1) אף כי הנאשם חתם על זיכרון הדברים מכוח ייפוי כוח שקיבל, לכאורה, מהמנוח, הוא לא טרח לציין זאת בזיכרון הדברים הנראה, על פניו, כזיכרון דברים העוסק בעיסקת מקרקעין בה הנאשם מוכר חלקת קרקע שבבעלותו. סבורני כי גם אם הקונה היה מודע לכך שהנאשם מוכר קרקע של אחר, כמויפה כוח, היה על הנאשם לציין זאת בזיכרון הדברים. ביחוד, כאשר מדובר בעורך דין.

(2) הגם ששני ייפוי הכוח, עליהם חתם לכאורה המנוח ביום 28/6/09, נושאים את הכותרת "ייפוי כוח בלתי חוזר", אין הם כאלה, שכן כדי שייפוי כוח יהיה בלתי חוזר נדרש שתקום לאדם שלטובתו ניתן ייפוי הכוח זכות כלשהי, שלהבטחתה ניתן ייפוי הכוח ובמקרה שלנו, ב- 28/6/9, כחודשיים לפני שנחתם זיכרון הדברים, טרם קמה למוסא זכות כלשהי. בוודאי לא קמה זכות ל"צד ג'" עלום שם. כלל לא ניתן לתת ייפוי בלתי חוזר לטובת צד ג'. סבורני שהנאשם, כעורך דין, היה מודע לכך שייפוי הכוח עליהם חתם הנאשם, לגירסתו, אינם אלא ייפוי כוח רגילים, שתוקפם התבטל עם מותו של המנוח וכי לכן לא היה רשאי לחתום מכוחם על זיכרון הדברים ועל שאר המסמכים עליהם חתם בשמו של המנוח.

אני, כשלעצמי, מאמין כי הנאשם ניצל את עובדת מותו של המנוח - עובדה שהיתה ידועה לו לפני החתימה על זיכרון הדברים - כדי למכור את חלקת הקרקע ולשלשל את התמורה או את חלקה

(למקרה ועימאד ו/או גאנם היו שותפיו לניסיון המרמה) לכיסו, תוך העלמת העניין מיורשיו של המנוח, אולם אמונתי אינה יכולה לבוא במקום ראיות המוכיחות זאת מעבר לכל ספק סביר, וספק כזה קיים, שכן לא ניתן לשלול לחלוטין שהנאשם, למרות היותו עו"ד שעוסק גם בענייני מקרקעין, לא היה מודע לכך שייפוי הכוח אינם ייפוי כוח בלתי חוזרים. מכל מקום לא הוכח כי הוא היה מודע לכך.

3) עפ"י גירסת הנאשם, כפי שנמסרה בעדותו בפניי (עמ' 120 לפרוטוקול ישיבת יום 26/12/16), הוא הגיע לנחם את בני משפחת המנוח כשלושה ימים אחרי פטירתו, כשחזר מטיול בדרום הארץ ואז פגש את וואפיק אבו רומי (להלן: "וואפיק") לו הוא סיפר, לטענתו, כי יש לו ייפוי כוח בלתי חוזר מהמנוח ועל העיסקה המתגבשת עם מוסא וביקש ממנו לספר זאת ליורשי המנוח. גם אם גירסה זו (הסותרת את הגירסה שמסר עת נחקר במשטרה) נכונה, נשאלת השאלה מדוע לא מצא לנכון לדווח ליורשי המנוח על כך שנחתם זיכרון דברים, כאשר הוא עצמו אמר, בהודעתו ת/53, שורות 3, 4, שכל פעולה על פי ייפוי הכוח הבלתי חוזר כפופה להסכמת יורשי המנוח?

אין צריך לומר, שההסבר שנתן הנאשם לאי הדיווח ליורשים על כך שנחתם זיכרון הדברים, רחוק מלשכנע.

4) ב"כ המאשימה ייחס בסיכומיו חשיבות רבה לעובדה כי על פי הסכם הפשרה שהוגש לביהמ"ש המחוזי בחיפה, במסגרת ת.א. 39510-05-10 ואושר על ידי ביהמ"ש, הנאשם, שהוא נתבע מס' 3 בתיק הנ"ל, היה אמור לשאת בתשלום הוצאות בסך של 8,000 ₪ לתובעים באותו תיק (עזבונו של המנוח ובנו של המנוח), אולם הדבר מופרך שכן, כפי שעולה מנ/2, תחילה נרשם בהסכם הפשרה, בכתב יד, כי נתבע מס' 2, מוסא, הוא שישלם ואין ספק שלפני מסירת הסכם הפשרה לבית המשפט שינה מאן דהוא, שזהותו לא הובררה, את הסיפורה "2" ל- "3". לא הובאה כל ראיה לכך שהנאשם היה מודע לכך. לטענתו, שלא נסתרה, כאשר הוא חתם על הסכם הפשרה, כל התיקון בכתב יד, בסעיף 6 להסכם הפשרה, כלל לא היה והן עימאד והן עו"ד איאד חלאילה, שהודעתו (מוצג ת/48) הוגשה בהסכמה, ציינו במפורש כי הנאשם לא היה מוכן לשלם הוצאות. אין חולקין כי בסופו של דבר עימאד, שלא היה צד פורמאלי להליכים בתיק האזרחי הנ"ל, הוא ששילם את ההוצאות. לכן אין לתת כל נפקות, לענייננו, לעובדה שבהסכם הפשרה, כפי שאושר על ידי ביהמ"ש המחוזי, מופיע נתבע 3 (הנאשם) כמי שאמור לשאת בהוצאות.

ז. סוף דבר:

סיכומו של דבר, לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם, מביצוע עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ומזכה אותו, מחמת הספק, מביצוע העבירות של שימוש במסמך מזויף ומרשע אותו בביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שזו עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז -

.1977

ניתנה והודעה היום א' אב תשע"ז, 24/07/2017 במעמד הנוכחים.

משה אלטר , שופט עמית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 18/09/17 שעה 09.00.

ניתנה והודעה היום א' אב תשע"ז, 24/07/2017 במעמד הנוכחים.

משה אלטר , שופט עמית